

Милан Ђокић

ТРИ ПЕСМЕ

НА ДАН 16. ЈУЛА 1054. ГОДИНЕ
У ЦАРИГРАДУ, ЗАСИГУРНО

1.

Кад су папски емисари
на тло Цариграда стали,
један камичак, ког је врућ ветар сврн'о,
зацептио је, у сандали госта, на жуљ, као зрно.

Та нова резба, на меко, би да се насмеје,
што нађе угочишта на пети уваженог нунција.
Њима није доста, сунце, бахато, да их греје;
распојасани господар, о пасу функција.

Из истог смера је светина придошла,
и куља — колико ногу,
и свака, зглобом јереси клима,
облик несклада носи, још поприма
крги наред — Нареди нашим бродовима:
не заустављати се до Рима!

2.

Јер, кад се сретну две маслине,
изостане за секунду сунчани сат;

у звоњави скрушеност нечујно промине;
у чуду се загледају царски ипат и папски прелат.

Треперави дан је, тог шеснаестог јула,
хтео другој страни да заседне на раме.
Тек на олтару, у тмини се, одрешила була.
Шта би — црвени огрчач да ме

на сред среде, без свете тајне,
бесквасне ли дискусије — не вреде.
Шта ли хоће смерност осе

док јој из сандала вири охолост љубичаста,
хоће ли хостију, ил комадић крува, тмаста,
за кармелићанске ноге босе.

3.

На Бизанту, наједном, невидљиво: *Basta! Basta!*
Да су се среле две маслине,
не би се умешао прст иконокласта,
ни где да се сакрије, куда да мине

Ни у око бивоље, ни у лет ласте,
Ни ходом жустрине, ка бродовима, уз одурно
кривљење лица, као да хода уз инока кљаста.
И као пси са ланца, време се одвезало бурно

О, где ли изникну час, кад ступих овде ногом.
Јер, кад су се залупила врата, глуха реч,
векови, који наилазе, неће у ту колотеч,

Као љугито море пред Златним Рогом.
То, што се расцепило на двоје, засигурно —
ANNO DOMINI ... без решења, пред Богом.

СВИТАЊЕ

Повучен улево, оком једине звезде,
јужни ветар врлуда у тесна окриља.
Рубом сенки, дрхтури блеснули љиљан,
великим кругом споровозни језде.

Повучен улево, срцем једине светле
данге — реч, док се измишљеност дрзне
променом значења да тајне окрзне.
Прво је реч, а хорови крај розетле.

Повучен улево, пролазним трагом једине
у скривеном додиру, небеснице, што памти
игру са степеником, тајом запламти,
мера, што спусти се, сандалом, с висине.

ПОВОРКЕ, БОКОР ЦВЕТА

1.

Паљеница свећа, тушта
и тма, у засен немушта

гомила, прилике скупљене
крај плоча, забраћене

жене, рука пружа комад:
усна љубне, прима здели јад.

Сен бившега, вирне на мах,
жив бејаше јуче, прстом замах

закршгава, пуно старо гробље;
у новом се копа, врабац зобље

мрве, бокор цвета, иде мирис
у венац, зумбул, лале, ирис.

2.

Видну флеку украј споменика,
упи земља, и с камена слика:

цигар пуши плоча, дим се ниско
вије, тихи мрмор, с птичјим писком.

Пешкире и беле крпе већ купе.
Тамна стаза одсликана, с клупе.

Тужбалица јекну, кад замукну
с лога, птице сиве, камен чукну.

Мирис вина и тамјана, с горње стазе
већ поворке, спуштају се, обилазе.

И до пута нога гази кал, зато
пакују се, обртаји зује датом

покрету, олакшања грумен паде.
Киша јаче замириса, ван ограда.